

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING INZAKE DE TOELAATBAARHEID
VAN EEN CASSATIEBEROEP**

**nr. 16.804 van 25 augustus 2026
in de zaak A. 248.578/IX-11.009**

In zake: M.T.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bram Elyn
kantoor houdend te 8792 Waregem
Gentseweg 151
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het INRICHTINGSHOOFD VAN DE GEVANGENIS VAN
BRUGGE

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 1 juli 2026, strekt tot de nietigverklaring van beslissing BC/25-0370 van de beroepscommissie van de Centrale toezichtsraad voor het gevangeniswezen van 29 mei 2026.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is onderworpen aan de procedure tot toelating, bedoeld bij artikel 20, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en bij de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Het dossier van de zaak is door de griffie ontvangen op 10 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. De toelaatbaarheid

3.1. Het *eerste cassatiemiddel* is geput uit de schending van artikel 126 van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’ (“basiswet”) en het *non bis in idem* beginsel. Volgens verzoeker werd hij tweemaal gestraft voor dezelfde feiten, namelijk met een maatregel van afzondering voor twee weken en met een interne ordemaatregel “ten gevolge van zijn beweerdelijk onheus gedrag tegen het personeel”.

3.2. Over deze grief oordeelt de beroepscommissie in de bestreden beslissing als volgt:

“De beroepscommissie meent dat er geen sprake is van een dubbele bestraffing. Klager werd op 19 augustus 2025 gesanctioneerd voor twee RAD’s (o.a. het schrijven van een e-mail op het account van een andere gedetineerde en het beledigen van een beampte). Op 27 augustus 2025 nam de directie de bestreden ordemaatregel. Zoals hoger gezegd, werd deze mutatie gebaseerd op bepaald gedrag van klager, dat volgens de directie een inbreuk uitmaakte op het contract dat hij had afgesloten met de penitentiaire administratie met het oog op een verblijf op de open sectie in kwestie. Dit is geen bestraffing voor tuchtfeiten, maar een beslissing die binnen de discretionaire bevoegdheid van de directie viel met het oog op het plaatsen van klager op een bepaalde sectie, rekening houdend met zijn detentiegedrag.”

3.3. Een ordemaatregel is in beginsel geen tuchtmaatregel. Verzoeker weerspreekt deze beoordeling van de beroepsinstantie niet. Hij beperkt zich ertoe zijn grief zeer beknopt te herhalen. Als cassatierechter is de Raad van State evenwel geen beroepsinstantie die de beoordeling van het gerezen dispuut overdoet, maar een rechter die de wettigheid van de bestreden rechterlijke uitspraak moet beoordelen en dit aan de hand van de hem ontvankelijk voorgelegde cassatiemiddelen. Bovendien mag de Raad niet in de beoordeling van de feiten treden.

3.4. Het middel is kennelijk onontvankelijk.

4.1. Het *tweede cassatiemiddel* put verzoeker uit de schending van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de materiële motiveringsplicht”.

4.2. De beroepscommissie is een rechtsprekend orgaan en geen orgaan van actief bestuur. Als zodanig is zij niet onderworpen aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals de materiële motiveringsplicht.

4.3. Het middel is kennelijk onontvankelijk.

5.1. In het *derde cassatiemiddel* voert verzoeker de schending aan van het *fair play* beginsel, artikel 6 EVRM en artikel 144, § 1, elfde lid, van de basiswet.

5.2. De Raad van State kent geen *fair play* beginsel dat als algemeen rechtsbeginsel van toepassing zou zijn op de beroepscommissie. In de mate dat verzoeker beoogt hiermee de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan te voeren – daargelaten of zulk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur bestaat – weze herhaald dat de beroepscommissie een rechtsprekend orgaan is en geen orgaan van actief bestuur. Als zodanig is zij niet onderworpen aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel is in zoverre kennelijk onontvankelijk.

5.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 EVRM, maar verzuimt vervolgens die schending precies toe te lichten. Een beslissing van de directeur van de gevangenis over een mutatie is voorts evident geen “vervolg” in de zin van artikel 6 EVRM.

Het middel is in zoverre kennelijk onontvankelijk.

5.4. Daargelaten nog dat artikel 144, § 1, van de basiswet geen elfde lid telt, mocht verzoeker in een overigens door hem niet bestreden motief van de bestreden beslissing lezen dat dit artikel van toepassing is op tuchtmaatregelen en

niet op ordemaatregelen.

Het middel is in zoverre kennelijk onontvankelijk.

5.5. Het middel is kennelijk onontvankelijk.

6. Uit het onderzoek van het cassatieberoep blijkt dat het niet voldoet aan de vereisten voor de toelaatbaarheid ervan, bepaald in artikel 20, §2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

BESLISSING:

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 26 euro.

Aldus te Brussel verleend, op vijftientwintig augustus tweeduizend zesentwintig, door:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren